

Tessék hozzászólni!

A könyvművészet, annyi forradalmi kísérlet ellenére is, amin keresztül ment az utolsó száz év. leforgása alatt, megmaradt konzervatív művészetnek. Kevés alkotó eleme van s mégis egy arnyalatnyi új vonással is csak nehezen engedi gazdagítani magát.

Itt van előttünk Szabó Magda „Neszek” c. új verskötete, s láttára felvetődik bennünk a kérdés: mennyivel lesz — formai tekintetben — jobb, szebb, olvashatóbb a könyv, ha fekete festékezés helyett, kéket, bordót, vagy szürkét használunk? Ha ilyen színes festékekkel készült könyveket olvasunk — lásd Szabóén kívül Weöres Sándornak „A hallgatás tornya” vagy Szabó Lőrincnek „Örök barátaink” I—II. c. kötetét — egyrészt örömmel kell megállapítanunk, hogy a formai szempontból is igényesedő könyvkiadásunk keresi a megszokottól való eltérést (mert az unalmasság megöl minden művészetet) —, másrészt szerintünk mégsem mondható kielégítőnek a fent említett kötetek festékezése. Ugyanis a könyvnél elemi követelmény, amiből semmilyen érdekből sem

szabad engedni, a jól olvashatóság. Weöres Sándor könyvének olvasása, mivel a papír és a festék színe nagyon közel van egymáshoz, már pár vers után is határozottan fárasztó. Nem sokkal jobb a helyzet a másik kettőnél sem. Akkor tűnik ez fel leginkább, ha utánuk kezünkbe veszünk egy olyan kötetet, mely fekete festékekkel készült (Rimbaud, Lorca, Jékely, Nagy László, Joyce stb.) kötetét; mennyivel könnyebben olvashatók ezek s valljuk be, szebbek is. Miért? Mert igazi harmónia csak ellentétekből fakadhat (ugyanaz a szín ugyanazzal nem lehet összhangban). S van-e feltűnőbb ellentét a fehér papírnál és a fénylőn fekete betűnél, ami mégis nyugodt harmóniát biztosít az olvasó szem számára. Feltéve, ha a festékezés egyenletesen fekete. Örülünk, ha más színű kísérlettel találkozunk, de a könyvművészet igazi szelleme, valamint a könyv eredeti rendeltetése szempontjából mi a mindig modern ősi gyakorlat mellett szavazunk: fehér finom papír, a szépvágású betű és a fénylőn fekete festék mellett. **Sz. R.**